

Tập ghi Huy Phụng

Không biết ngày xưa có ai đó nghiên cứu chuyên ăn đồ có thể phát biểu về ba cái nhót trên đời này là “ăn cơm Tàu, ở nhà Tây, lấy vợ Nhật”. Người Việt Nam mình đã học ngấm hai cái sống nhót là ăn cơm Tàu, ở nhà Tây. Trộm nghĩ, một nghìn năm bỏ giặc Tàu đô hộ, may mà chưa biến đổi hóa nhột, người Việt vẫn còn giữ được ngôn ngữ, phong tục của riêng mình, nhưng cái vợ ăn cơm Tàu thì vào hén trong máu huyết khó có thể bỏ được. Nhưng cái gì đã có học ngày rồi thì hén trở thành bình thường, không còn cái sống nhót a.

Đúng bảo mình nhót là ở hén vào cái vùng nhót quốn Cam này, thì cơm Tàu đã thành chuyên thông, nhột khi người ăn quên mình đang ăn món ăn của người quốn. Đúng học người Việt Nam vào học ngày cuối tuần, vẫn sáng “tổm sòm Hổng Kông”, trả “xì cò Quốn Đông” thì đi dợ ti c cợi, nào xúp vi cá, vịt Bọc Kinh, cơm chiên Dợng Châu, chan chất nhót đồa danh của “Trung Quốc vĩ đại”, tuy dợy dợu mỡ, mỡ cholesterol nhưng cũng không dợt ra được. Bợng chợng là đến nay, chưa cô dâu chú rể nào dám làm một cuộc cách mạng đãi khách ăn tiệc một nhà hàng với thức ăn Việt, hiện nay có 80% ti c cợi là Tàu, 20% còn lại là Tây hay Mỹ. Các cô ông, cô bà dợc mời đi ăn cợi ở nhà hàng Tây, dợu kêu là ăn không no, không hợp khẩu, nhưng nó dợc đãi ti c cợi bợng chợ giò, chợ tôm hay bánh canh thuốn túy Việt Nam thì hén khách ăn lại chê cái nhà mời cợi này thuốn lo i bợn xợn, hà tiển. Cuối cùng ngày lành tháng tốt gì cũng do mợy ông chợ nhà hàng Tàu lo ti c cợi quyếtt đợnh, cha mẹ dợc dợt đầu phợi ngợi đó. “Ăn cơm Tàu” đâu còn sống nhót a, ví nhợ bợn dợc mời liên ti p luôn hai cái ti c cợi vào một cuộc tuển thì đây là một cợc hình không hén không kém.

Chúng ta lại có một trăm năm bỏ đô hộ bỏ giặc Tây, không phợi ai cũng có cợ hợi được “ở nhà Tây”, nhưng quốn thợ nhà Tây thua xa nhà Mỹ. Ngay trong thợ Tây đô hộ thì cái nhà cợu cũng phợi ngợi xợm, mà vớ trí cái nhà cợu phợi cách xa nhà ở hàng trăm thợc. Ai đã qua thợ đô cợa Tây mợi thợy “ở nhà Tây” không sống gì. Chúng tôi chưa đến dinh cợ cợa bợc giàu sang, trợng giợ nhợng nhà cợa cợa bợc trung lợu thì quá chợt hợp, phợi chẳng vì nợi thợ đô đợt hợp ngợi đợng. Trợ vớ vớ nhợng ngôi nhà Mỹ rồi mợi thợy cái tiển nghi và vớ sinh sống trong một ngôi nhà Mỹ phợi là cái sống nhót vớ “ở”. Bây giợ nhà Tây không bợng nhà Mỹ, mà chúng ta lại dợc ở nhà Mỹ, trợc đó lại dợc ăn cơm Tàu, trong ba cái sống nhót chúng ta đã có được hai rồi.

Chuyên còn lại là chuyên “lấy vợ Nhật”, lấy vợ Nhật có sống không? Nếu bợn quan niếm rợng “chợng là chúa vớ là tôi” thì bợn nên tợo ra một cợ hợi đợ làm chợng thợ mợt ngợi phợ nợ Nhật. Tôi chợ ghi lại thợi điếm khoợng thợp niên 1960, 1970, còn vớ sau này, phợ nợ Nhật không còn là “tôi” nợa, nhưng phợi còn tranh dợu dài dài may ra mợi thoát được cợ nh chèn ép, coi rợ phợ nợ cợa ngợi đàn ông Nhật. Bợng chợng là ông tân Thợ Tợng Nhật Taro Aso, ngày 24 Tháng Chín mợi đây đã trình diển nợi các cợa ông vớ mợt cái bợ mợi nghe qua thợy rợt kợ quái, rợt coi thợợng phợ nợ, đó là Bợ “Nam Nợ Bình Quyển” do cô hay bà Yuko Obuchi làm bợ trợợng. Đi u đó đã xác nhợn là hiện nay ti i nợc Nhật, đàn bà vớ còn đi sau đàn ông mợt hai bợc nhợ nhợng hình ợnh mà chúng ta thợy trên đợợng ợ Nhật thuốn trợợc, vì đàn bà đi sau đàn ông mợi là con nhà giòng giổ, có danh giá.

Ở Nhật, phụ nữ luôn luôn nhường nhịn nam giới. Trong trường hợp nam sinh bao giờ cũng có vẻ lớn lớn trong khi nữ sinh luôn luôn chịu phận thiếp, không bao giờ tranh cãi để thắng thua, thói quen này đã hình thành nên cuộc sống gia đình khi các em lớn lên. Ở công sở, thì ngay như những đàn ông có chức vụ thấp như lao công, tài xế cũng không có vẻ gì là nhún nhường, họ phép dè với những thiếp nữ đã từng tiếp đãi họ, giới thiệu họ về các vị cao hơn. Trong cuộc sống gia đình, chủ nhà nhường đàn ông sống với mẹ và nhà sau giờ bữa tối, còn những người trẻ khác thì đi thẳng ra quán rượu, nhậu nhết say sưa, có khi quên cả đêm về nhà. Ở nhà những đàn bà đã lo cơm nước cho con cái, cho con đi ngủ. Những vị chủ nhà, cúi đầu chào thật sâu, quỳ gối lo cái giày lót vải cho chủ nhà, diu chủ nhà vào phòng tắm, trong khi áo quần mình đã thay đã sẵn sàng. Nếu ông chủ nhà có ới mẹ thì đã sẵn sàng xô chủ, lo lau chùi. Trong gia đình thường vợ con ăn trước, chủ nhà dùng bữa sau. Khi có tiệc tùng thì mâm đàn ông, đàn bà riêng, mâm đàn ông lúc nào thức ăn cũng nhieu, tiệc họ có rượu kèm theo. Có lẽ cũng như ngày xưa ở nước ta, những vị lo hết việc trong gia đình, những đàn ông ra ngoài làm việc, đem tiền về và phát tiền cho mẹ ngày cho vợ. Những vị không biết làm việc bao nhiêu và không bao giờ đặt câu hỏi về tiền bạc với chủ nhà.

Nếu nhìn những vị Nhật theo lối này, thì hiện nay những đàn bà Việt cũng không kém gì về cung cách và sự phận. Bây giờ, cũng như bên Nhật thời trước, chủ có đàn ông sống với mẹ và nhà sau giờ bữa tối, còn như các bậc “hào hán”, “anh hùng” thì phải theo bọn bè ra quán nhậu, do đó ngày nay kẻ nghèo nhậu nhết trên hè phố, trong trà đình, tụ quán trên nên tiếng ồn ào “trăm hoa đua nở”, không phải chỉ ở Saigon mà khắp các làng xóm xa xôi. Về có thể buồn thúng bán hàng, đứng chủ xóm, những ông chủ nhà là khách hàng quen của những quán nhậu, thanh lâu, ít quan tâm đến việc gia đình hay con cái. Do vậy, trong một cái quăng cáo “bán gái” ra ngoài quăng trên đây, những ta đã nêu lên khuyến khích điếm của những đàn ông Việt Nam là biết, không biết lo cho gia đình, lâu lâu còn “thoang công tay, hơ công chân” với vợ nhà.

Trong khi ở Mỹ, đàn ông chủ động xếp sau chó mèo, thoải thoang phải rửa chén bát, hút bụi, làm vườn, thì ở Việt Nam ngay cả “thị m của”, đàn ông đi làm về nên mua báo, hay xem truyền hình hay ở ngoài quán nhậu. Do đó, nhiều đêm rầu rầu ở Mỹ cơm thấy bị thất thời, trong khi không có điếm làm chủ một đóa hoa anh đào thì tắm thì sạch hủu một bông bắp, với lý về Việt Nam, ít ra thì trong tuần trắng một cũng động để tha, rượu có những rót, ăn thức chỉ cũng có những dứt, động làm “chúa” một thời gian.

Chủ tịch là Nhật đã có Bộ “Nam Nữ Bình Quyền” đòi cho đàn bà lên ngang tầm với đàn ông, những người Việt Nam nên chia ai có sáng kiến lập ra một cái bộ nào để tranh đấu cho đàn bà khỏi bị điếm nhc, khỏi bị bán ra nước ngoài làm điếm hay làm vợ những ta. Chủ nhà qua là vì nước Nhật ngày xưa coi đàn bà như không hề coi danh dự của dân tộc và quốc gia. Một chuyên tàu để, một chiếc cầu gãy cũng đòi hỏi sự ra đi trong trách nhiệm của những viên chức liên hệ, không phải có những việc cần tẩy trừ cho quốc gia mà bọn họ nên nhn về nham như nói nói, cười cười bầm lỵ cái gh.

Cái bộ mang tên “Nam Nữ Bình Quyền” trong tân chính phủ Nhật có thể làm cho chúng ta biết cái ý nghĩ xem thường, những người thì chúng ta cũng như thấy sự can đảm và lòng dũng mãnh của những Nhật, truyền thống coi đàn bà tiếp đãi ông cha, chia sẻ điếm trong thành kiến của con người, đang động cầu nguyện sự điếm những pháp hành chánh, đó là công việc của cái bộ mẹ, có vẻ là thường này.

Còn ngäi Vièt chúng ta ngày xưa cho vißc “lßy vß Nhßt” là sung sßng hßn hß quan nißm lßy vß Nhßt thì đßc hßu hß, đßc phßc vß hßt mình. Họ không bao giờ thßy đßc vß là ngäi bßn đßng, là ngäi chia ngßt xß bßi, cùng xây đßng mái mß gia đßnh và nuôi dßy con cái. Ngäi ta ca tßng vißc “lßy vß Nhßt” chßng qua là nói đßn thân phßn nô lß, phßc tßng cßa ngäi đßn bà, vßa là nô tß, vßa là đß gißi quyßt sinh lý cho ngäi đßn ông, vßa là cái máy đß sßn xußt ra nhßng đßa con nßi dßi. Trong khi đó ngäi đßn ông lßi hßnh dißn là ông “chß”, ông “chßa” có quyßn sß đßng, sinh sát mà ngäi vß là kß tßi đßi. Tßc lß “lßy hßu” cßa ngäi Vièt Nam ngày xưa đã đßa bao nhiêu ngäi đßn bà, tßng là có mßt tßm chßng, nhßng thân phßn hß không khác gì mßt kß tßi tß, vßa phßc vß gia nßng, vßa hßu hß chßng và “nßng hßu” đßi vßi ngäi vß cß trong nhà cũng chßng khác chi mßt “con ”.

Có lß trên đßi này đi tìm mßt ngäi vß theo đßng nghĩa cßa nó khó, còn đi tìm mßt kß tßi đßi là chuyßn đß. Ngäi xưa lßi cho rßng “tßm tri kß nßi bßn bè là đßi u đß, tßm tri kß nßi vß chßng là đßi u khó kißm, tßm tri kß nßi vua tßi là đßi u không tßng...” Nhßng ai tìm đßc sß tri kß nßi ngäi vß xem nhß là ngäi chßng đßt đßc hßnh phßc.

Mßt trißt gia đßng phßng cho rßng ngäi vß hoàn hßo là ngäi vß bißt: lúc thì đßng vai mßt ngäi mß, lúc thì chß, lúc thì em, lúc thì bßn và lúc thì là kß tßi tß. Cái thßi cßa nhßng bßo chßa đã qua, quan nißm “chßng Chßa vß tßi” cũng đã lßc hßu. Thßi thì cß ăn cßm Tàu, ở nhà Mß cho sung sßng tßm thân, nhßng có lß nên gßt rßa cái tß tßng “lßy vß Nhßt”. Mßi cách đây vài chßc năm thôi, có nhßng ngäi đßn bà Vièt Nam đã quß gßi cßi gißy, lßt vß cho chßng, cho nhß vßy là ngäi vß nhu mì, đßm đßng, không khác gì cung cách cßa ngäi vß Nhßt. Sß ích kß, trßch thßng, chß bißt yßu bßn thân đã làm cho nhßng ông “chß” chßng hành xß không khác gì kß thßt phu.

Chuyßn “nam nß bình quyßn” coi vßy mà không phßi đß thßc hißn.